

BIRŽELIO (JUNE) 14, 1958

38-TI METAI. NR. 24

L A I V A S

KRISTAUS KARALIAUS

TĖVU, MARIJONU, BENDRADARBIU, DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

III SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Luk. 15, 1 - 10

ANUO metu: Į Jėzų artinosi muitininkai ir nusidėjėliai jo klausyti. O pariziejai ir Rašto žinovai murmėjo ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo. Tuomet jis pasakė jiems šitokį prilyginimą, tardamas: Kas jūsų turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepaliekia devynių dešimčių devynių tyruose ir neina paskui prapuolusiąją, kolėi ją randa? Radęs ją jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių; parėjęs namo, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaukitės drauge su manimi, nes radau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip pat bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio darančio atgailą daugiau, nei kaip dėl devynių dešimčių devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drakmų, jei pameta vieną drakmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir nejieško rūpestingai, iki atranda? Radus su-

Lėkaija

1 Petr. 5, 6 - 11

MYLIMIAUSIEJI: Nusilenkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaugštintų jus aplankymo metu. Meskite ant jo visą savo rūpestį, nes jis jums rūpinasi. Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, jieškodamas, ką praryti; jam priešinkitės tvirti tikėjimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje. Visokios malonės Dievas, kuris mus pašaukė į savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje, pats jus truputį kentėjusius, patobulins, sustiprins ir patvirtins. Jam garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

šaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaukitės su manimi, nes radau drakmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio.

Pirmaujančio pasaulio kalbos

Filologas, Columbijos universiteto profesorius Mario Pei, savo knygoje "Language for Everybody" skelbia, kad daugiausia vartojama pasaulyje yra kinų kalba. Ją naudoja 500,000,000 žmonių. Toliau eina sekančios kalbos: anglų — 250,000,000 gyventojų, hindustanų — 160,000,000, rusų — 150 milijonų, ispanų — 120,000,000, vokiečių — 120,000,000, japonų — 100 milijonų, prancū-

zų — 80,000,000, indoneziečių 80,000,000, portugalų, bengalų ir italų kalbą vartoja po 60,000,000 žmonių, arabų — 50,000,000, visų kitų — 830 milijonų. Pasaulyje yra tik 13 kalbų, kurias naudoja po daugiau kaip 50,000,000 gyventojų. Labiausiai po pasaulį išsiplatinusi yra anglų kalba; kinų kalbą naudoja didžiausias žmonių skaičius.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 West 63rd Street, Chicago 29, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

PERSEKIOJAMOJI BAŽNYČIA

Kun. J. Domeika

VYRIAUSIU Bažnyčios vadovu Išganytojas paliko šv. Petrą, o jis visą valdžią ir atsakomybę perleido savo įpėdiniui; šis gi — savo įpėdiniui. Taip ši nenutrūkstanti popiežių grandinė tęsiasi ligi šiandien, ligi mūsų Pijaus XII-tojo. Tačiau tiek šv. Petras, tiek jo įpėdiniai, visi jie buvo žmonės kaip ir mes. Bažnyčia vadovauti gi yra viršžmogiška misija, užtat šiai misijai reikia ir viršžmogiškos, antgamtiškos, dieviškos pagalbos. Kristus pagalbą pažadėjo (Ir ištesėjo) netik jos egzistavimo pradžioje, bet visuose amžiuose, ligi pasaulio pabaigos. "Aš esu su jumis ligi pasaulio pabaigos. (Mat. 28, 20). Jis savo Bažnyčią nėra palikęs be dieviškosios globos nė trumpam laikotarpiui.

Mes žinome, kokia šventa ir atsaikinga misija Bažnyčiai pavesta: mokyti žmones tikėjimo ir doros, atleisti jiems nuodėmes, dalinti kitus sakramentus, vesti žmones išganyman. Jeigu Bažnyčia klyptų, ji tada klaidintų ir tikinčiuosius ir tas klaidinimas būtų aprobuotas paties Kristaus, nes juk Bažnyčia yra Jo misijos tesėja. Tada išeitų, kad Kristus įsteigė Bažnyčią ne tiesai, bet klaidai skelbti, ne žmones išganyman vesti, bet juos prapultin gramzdinti. Matote — gaunasi tada nelabai išmintinga logika! Koks tikslas tada būtų Kristaus gyvenimo šiame pasaulyje, Jo mokymas, Jo stebuklai, Jo mirtis, Jo nuopelnai? Jei Kristus norėjo, kad Jo mokslas būtų perteikiamas kartų kartoms sveikas, pilnas ir neiškraipytas, Jis turėjo palikti neklystantį saugotoją ir Jo šventos valios vykdytoją — Bažnyčią. Vien tik šv. Raštas negali būti tikėjimo norma, nes jį gali išsiaiškinti kiekvienas individas savaip ir prisitaikyti sau, kaip patinka. Šitai patvirtina gyvenimo tikrovė. Šiandien jau prisiskaitoma šimtai krikščioniškų sektų,

kurios kiekviena šv. Raštu įrodinėja savo "neklaidingumą" ir tvirtina, kad tik jų bažnyčia yra tikroji, o visos kitos netikros ir klaidingos.

Tikėjimo ir moralės dalykuose neklaidingumo dovana duota mūsų Bažnyčiai ir ją turi ne vyskupai, ne kardinolai, atskirai ar visumoje, bet šv. Tėvas. Gal kažkam tai atrodo gana nedemokratiška, kad Bažnyčią valdo vienas žmogus, kad tikintieji negali turėti savo balso, negali nieko pakeisti, suprastinti, sumoderninti. Mat, Dievo valia žmogui neleista kritikuoti, keisti ir "tobulinti". Kaip žmogus galėtų taisyti Tvėrėjo mokslą? Žmogus neturi net nė blankiausio šešėlio Dievo begalinės tobulybės ir išminties, užtat Jo mokslą, kurį mums perteikia Bažnyčia, reikia priimti be pataisų ir be kritikos — tai, rodos, aišku ir suprantama.

Kitatikiai šią mūsų Bažnyčios neklaidingumo dogmą neigia ir griaua, kiek tik pajėgia. Kitaip elgtis jie nė negali. Savo klaidą turi pateisinti. Tačiau mes žinome, kad jų pastangos yra tuščios. Blogiau, kada net iš mūsų tikėjimo brolių pasigirsta abejonės žodžiai: kaip popiežius, girdi, gali būti neklaidingas? Taip, tikrai jis toks yra ir turi būti, tačiau pabrėžtina — tik tikėjimo ir doros dalykuose. Mūsų tikėjime yra juk ir daugiau tiesų, kurios mūsų protui yra sunkiai suvirškinamos. Antai nusidėjėlis ateina pas kunigą prašyti nuodėmių atleidimo. Kunigas Dievo vardan jį jam suteikia. Tai neįtikėtinas ir stebinantis dalykas: žmogus žmogui nuodėmes atleidžia! Arba vėl — Eucharistijos paslaptis, šv. Trejybės paslaptis. Tai vis protui neįkandami dalykai.

Taigi kam popiežių neklaidingumo dogma nesuprantama, tas tepriskiria ją prie tų nesuprantamųjų kategorijos.

Man, pavyzdžiui, ji neatrodo tokia jau neįkandama ir neįtikėtina.

Dalyko nereikia iškreipti ir save bei kitus klaidinti. Mes neskelbiame, kad popiežius yra koks viršžmogis ar šventasis. Mes tik primename Išganytojo garantiją, suteiktą Bažnyčios valdytojui: "Tu esi uola, ant tos uolos aš pastatysiu Bažnyčią, kurios pragaro vartai nenugalės." (Mat. 16, 18).

Kada besileidžianti vakaro saulutė savo vėsiais spinduliais pažvelgia pro Vatikano rūmų langus vidun, viename kambaryje ji pamato baltuose rūbuose figūrą, bent vieną kartą savaitėje klūpančią ir savo nuodėmes beapgailinčią. Šv. Tėvas suklupęs prieš eilinį kunigą, o tas Dievo vardu jam kalba: "Aš tave išrišu iš tavo nuodėmių". Neklaidingumo dovana nereiškia, jog popiežius negali nusidėti. Tai visai skirtingas dalykas, kurio Kristus nepažadėjo ir nesuteikė.

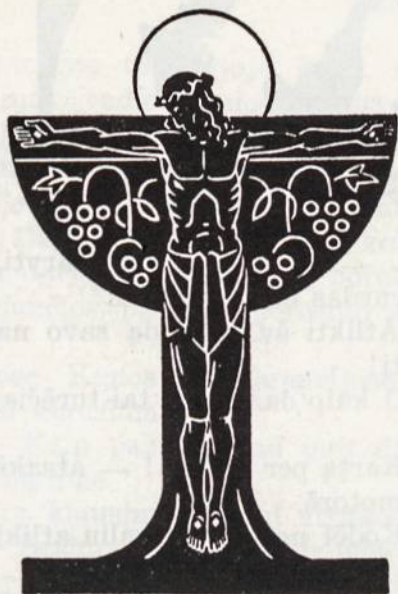
Iš Bažnyčios istorijos žinome, ko-

kius pavojingus laikus jai teko pergyventi per tuos 19 šimtų metų: erezijos, schizmos, revoliucijos, karai, persekiojimai... Visokiose audrose Kristaus Laivo kapitonas — popiežius nenustodavo drąsos ir pasitikėjimo, neužmiršdavo Kristaus pažado, jog šis laivas negali nuskęsti.

Šiandien su nuostabumu galime žvelgti į tuos praeities pavojingus laikus ir su džiaugsmu konstatuoti Kristaus mokslo tyrumą, pilnumą ir autentiškumą, kuri mums išsaugojo ir perdavė neklaidingoji Kristaus Bažnyčia. Prisimenant, kiek šaunių karalysčių sugriuvo, kiek galingų valdovų nugrimzdo užmaršties bedugnėje, kiek klaidingų filosofų susikompromitavo, kiek bedievybės pranašų energijos vėjais nuėjo — mumyse kyla šventas pasididžiavimas, didi pagarba, pilna ištikimybė, šventa meilė mūsų Motinai Bažnyčiai, kuri yra šventa, tikra ir neklaidinga ir kuri mums atstovauja patį Jėzų Kristų.

Šv. Tėvas yra persekiojamosios Bažnyčios neklystantis vadas. Jam rūpi viso pasaulio tikintieji.

IŠ KRISTAUS gyvenimo ir mirties dienų bei valandų paliko nemaža negyvų, tačiau labai reikšmingų, katalikų tikėjimą stiprinančių ir Kristaus dieviškumą liudijančių, liudininkų. Australijos laikraštis Tėviškės Aidai spausdina įdomų straipsnį apie Paskutinės vakarienės taurę. Tame straipsnyje rašoma: "Be abejo, kad Paskutinė vakarienė apaštalam buvo labai įspūdinga ir neužmirština. Kristus neslėpė nuo jų savo realios artėjančios gyvenimo žemėje tikrovės. Čia Jis apaštalam net pasakė, kad vienas iš jų Jį išduosiąs. Šioje sunkioje ir liūdnoje nuotaikoje Jis ėmė į savo šventasias rankas vynu taurę, geriausią, kokią tik apaštalai galėjo parūpinti, laimino, sakydamas, kad tai yra Jo kraujas, kuris bus tuojau išlietas už visą žmoniją.

Taurė Romoje

Apaštalai šio įspūdingiausio paskutinio subuvimo negalėjo pamiršti ir todėl, reikia manyti, šv. Petras pasirūpino, kad Kristaus brangioji taurė būtų išsaugota. Yra žinių, kad ši taurė pir-

maisiais krikščionybės amžiais buvo Romoje. Trečiame šimtetyje popiežius Sikstus II, prieš mirdamas kankinio mirtimi, atidavė taurę savo diakonui Laurencui, kuris buvo atvykęs iš Ispanijos. Diakonas Laurencas 258 (261) m. su laišku taurę pasiuntė į savo gimtinę Huesca Ispanijoje, nes bijojo, kad krikščionių persekiojimo metu šioji brangioji relikvija nedingtų Romoje. Iki musulmonų karų Ispanijoje ši taurė išbuvo Huesca vietovėje. 713 m. Huesca vyskupas Audebat pabėgo nuo musulmonų su relikvija į Pano kalną pas eremitą Juan de Atares. Ten vėliau buvo įkurta vienuolynas šv. Juan de la Pana, kuris atkakliai išsilaikė prieš musulmonų puolimus. Čia buvo susitelkę daugelis kunigaikščių, apie kurių atkaklumą ir priešinimosi musulmonams legendariškai buvo pasakojama ir vėliau rašoma, kaip apie krikščioniškuosius šv. Grailo šv. Taurės trojiečius. Dokumentai įrodo, kad Paskutinės vakarienės taurė 1134 m. gruodžio 14 d. buvo tame vienuolyne.

Rūpinosi karaliai

XIV-me amžiuje Aragono karalius Martynas išsirūpino šią relikviją iš vienuolyno, kuriam už tai jis davė kitą auksinę taurę. Kristaus vartotoji taurė yra panaši į Kristaus laikais žydų vartotas. Ji padaryta iš rusvo agato, tik vėliau buvo pridėta auksinė pakoja. 1399 m. rugsėjo 13 d. Aragono karalių archyvo dokumentas patvirtina, kad karaliaus Martyno išsirūpintoji relikvija yra šv. Laurencio iš Romos atsiųstoji Paskutinės vakarienės taurė. Karalius Martynas ją laikė Saragosoje, o vėliau karalius Alfonsas Magnammons perkėlė į Valenciją, kur ji buvo laikoma Real rūmuose, ant Turijos upės kranto. Tik 1437 m. kovo 18 d. šioji relikvija buvo perkelta į Valenciją ir padėta katedro-

GERA PROGA APAŠTALAUTI

GERAM Naktinė adoracijos Amerikoje plėtimuisi reikėtų priskirti ir tą faktą, jog dauguma adoratorių papasakoja apie tai kitiems ir tokiu būdu padidina savo sąjungos eiles. Dažnai nariai atsiunčia centrui ištisus sąrašus pamaldžių katalikų su pastaba, jog, jų manymu, tie asmenys mielai taps adoratoriais.

Viena antrojo skyriaus pradžios mokyklos mokinukė mažame Kentucky miestely veltui stengėsi prikaltinti savo mamytę tapti naktine adoratore. Kartą, jai belankant bažnytėlę, pastebėjo, kad presbiterijoje tvarko gėles viena ponia. Mergaitė nutarė ją pakalbinti.

— Ponia, ar jūs kartais nenorėtumėte savo vardą neišdildomai įrašyti šv. širdyje?

— Aš tikrai norėčiau, — atsakė mo-

je, taip vadinamoje šv. Grailo (šv. Taurės) koplyčioje. Pati koplyčia yra istorinė vieta, kadaise šv. Vincento Ferrer naudota kaip universiteto patalpa. Per Ispanijos civilinį karą (komunistinį) ši koplyčia išsiliko beveik nepaliesta. Šv. Taurė (šv. Grail) buvo kitur paslėpta ir išsaugota, o dabar vėl padėta į savo senąją vietą visų pagarbai ir pamaldumui pareikšti”.

Be Kryžiaus medžio relikvijų ir Torino drobulės, yra išlikusi ir ši reikšmingoji žmogaus gyvenimui taurė. Ji per šimtus metų nedingo gaisruose ir karuose ir apie ją yra prirašyta šimtai knygų. Tai vis medžiagiški, tačiau katalikui labai brangūs ir įdomūs liudininkai.

teriškė. — Ką aš turėčiau daryti, kad mano vardas būtų įrašytas?

— Atlikti šv. valandą savo namuose naktį!

— O kaip dažnai aš tai turėčiau daryti?

— Kartą per mėnesį! — atsakė jauna promotorė.

— Kodėl ne, aš tai galiu atlikti, — atsakė ponia.

Mergaitė, sugrįžusi į namus, džiaugdamasi pasipasakojo motinai, jog suradusi naują naktinę adoratorę. Motina, pasijutusi nejaukiai, taip pat sutiko įsirašyti.

Los Angeles mieste viena moteris savo rankinuky visuomet nešiojasi kelis tėvo Mateo “šv. Valanda nakties adoracijai namuose” vadovėlius ir kiekviena proga supažindina su Naktine adoracija bei padovanoja vadovėlį.

New Yorke vienas geležinkelio sargas naktinę adoraciją atlieka savo sargo būdelėj.

Tėv. Mateo pramatė, jog naktinė adoracijos dėka daug sūnų palaidūnų sugrįš į Tėvo namus.

Viena Chicagos moteris buvo įpuolusi į neviltį. Jos vyras nepraktikavo religijos jau 37 m. ir, be to, buvo girtuoklis. Ji turėjo sunkiai dirbti, kad galėtų savo šeimą išmaitinti. Vieną kartą ji išgirdo apie naktinę adoraciją namuose. Tuo pat ir ji pradėjo adoruoti kiekvieną savaitę 4—5 val. iš ryto. Šiandien ji yra laimingiausia moteris. Dabar ji žino, jog stebuklai atsitinka ir mūsų dienose, nes tai įvyko ir jos namuose.

Kun. F. Larkin, SS. CC.

Meilė Dievo ir Jo paveikslo

Kun. Juozas Prunskis

Chicagos diecezijoje būna organizuojamos vadinamosios Kanos konferencijos. Iš Evangelijos žinome, kad Kristus dalyvavo vestuvėse Galilėjos Kanoje ir ten stebuklingai padaugino vyną. Dabartinėse tose Kanos konferencijose dalyvauja vedusiųjų poros, besistengiančios pasiekti geresnio sugyvenimo.

Tose Kanos konferencijose būna dažnai klausimas:

— Kaip pažinti, kad mes dar kits kitą mylime.

Į tą klausimą dažnai atsakoma:

— Besimylintieji, kad ir susipyksta, kad ir užgauna kits kitą, nori vėl susitaikyti, išlyginti tą įžeidimą, atsiteisti.

Lygiai ir mes visi, jei dar mylime Dievą, norime atsiteisti už visus įžeidimus, susitaikyti su Dievu, vėl jam savo meilę parodyti.

Negana to — tikrai mylintis nori ir už kitų įžeidimus atsiteisti. Tokį pavyzdį mums paliko Viešpats Jėzus. Jis nieko nebuvo įžeidęs, o kaip sunkiai atgailojo, norėdamas atsiteisti už kitų nuodėmes.

Tėvas Pijus, kuris turi Kristaus žaizdas ir regi Kristaus kančias, sako, kad tikrumoje Kristus ne tris kartus puolė po kryžiumi, o daug, daug kartų, taigi tiek daug atsisteisimo aukos parodė už kitų nuodėmes, tuo mums duodamas pavyzdį.

Laimėti sielas Kristui

Vienas iš didžiųjų Dievo meilės ženklų yra troškimas laimėti sielas Kristui. Čia yra kiekvieno pareiga.

Evangelijoje skaitome apie buvusį šv. žemėje prūdą, kur angelas sujudindavo vandenį ir pirmas, po to įėjęs į prūdą, asmuo išgydavo. Apaštalai atrado žmogų paraližuotomis kojomis, ku-

ris prie to prūdo jau 38 metus laukė progos išgyti, ir vis veltui.

Paklaustas, kodėl taip, atsakė:

— Nėra kas mane į vandenį nuneš-tų...

Gal būt panašiai turi nusiskusti daugelis sielų, kad nėra, kas neštų jas į davšios gydyklą. Gal paskutinio teismo dieną jos rodys į mus, sakydamos, kad nebuvo, kas neštų jas prie Dievo... Ir tai bus mums bausis kaltinimas.

Girti kariai, moteris ir kapelionas

Antrojo Pasaulinio karo metu Italijoje po vienu kautynių amerikiečiai kariai išėjo kiek pasismaginti. Kapelionas Kusman, važiuodamas džypu, pamatė, kad kariai stumdo seną moterį. Kariai buvo girti. Kapelionas tuo metu jiems nieko nesakė — ką ginčysies su girtu, bet įsodino tą moterį į džypą, nusivežė į kariuomenės būstinę, pasirūpino, kad ji būtų nuprausta, apvilкта tinkamais drabužiais. Sekančią dieną sušaukė prie jos tuos karius, kurie ją stumdė ir spardė, ir tarė į juos:

— Ši moteris irgi sutverta Dievo paveikslan. Niekam nevalia jos įžeisti.

Kariai paėmė į širdį tuos žodžius. Vienas iš jų net tapo vienuoliu ir kunigu, pasiryžęs atsiteisti Dangui už įžeidimą Dievo paveikslan sutvorto žmogaus.

Kiekvienas privalome atsiminti, kad žmogus sutvertas Dievo paveikslan. Iš to mums pareiga budėti, kad tas Dievo paveikslas reikiamai švariai atsispindėtų. Mes neturime jo įžeisti jokių žodžių ir neprivalome niekinti jokių veiksmu. Meilė, pagarba, noras padėti mumyse tebūnie atžvilgiu to, kuris sutvertas Dievo paveikslan, o visų bendros pastangos — kad tą Dievo paveikslą vėl būtų galima švarų gražinti Dievui.

PIJAUS XII-OJO ENCIKLIKA APIE LIURDO 100 METŲ SUKAKTĮ

30. Visų tautų ir klasių krikščionys mėgins suseiti tiesos ir meilės dvasioje, išblaškyti nesusipratimus ir nepasitikėjimą. Socialės struktūros ir ekonominio spaudimo našta, apsunkinanti gerą valią žmonėse, yra labai sunki ir ją dažnai paraližuoja... Bet jeigu tiesa, kaip mūsų pranokėjai ir mes patys dažnai esame prisiminę, jog žmogaus socialinės ir politinės taikos klausimas yra visų pirmiausia moralinis klausimas, jokia reforma neatneš vaisių, jokia sutartis negali būti pastovi be žmonių širdžių pasikeitimo ir apšvarinimo.

Marija žiūri į vargšus

31. Ir jeigu šiame susirūpinime Marija su ypatinga meile žiūri į savo vaikelius, tai, mieli sūnūs ir brangūs broliai, ar ne tik Ji žiūri į mažutėlius, pavargėlius ir nelaiminguosius, kuriuos Jėzus taip mylėjo? ... "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti ir aš jus atgaivinsiu," Marija, atrodo, kartoja su savo Dieviškuoju Sūnumi.

Eikite prie Jos jūs, kurie esate žemiškų vargų prislėgti ir bejėgiai prieš gyvenimo sunkenybes ir žmonių abejingumus. Eikite prie Jos, kurie liūдите ir dorovinių bandymų apsupti... Eikite prie Jos, numylėti ligoniai ir invalidai, jūs, kurie Liurde tikrai laukiami ir gerbiami kaip kenčiantys mūsų Išganytojo nariai. Eikite prie Jos ir semkitės širdies ramybės, jėgos kasdieniam savo gyvenimui, džiaugsmo už padarytas aukas.

Nekaltoji Pana, kuri pažįsta slaptingus malonės veiksmus sielos takuose ir antgamtinio raugo veikimą pasaulyje, žino kokią aukštą kainą Dievas priskaito jūsų kentėjimams, kuriuos kenčiate vienybėje su Išganytoju... Mes nė mažiausiai neabejojame,

jog jie daug kuo gali padėti pasaulio dvasiniam atsinaujinimui, kurio mes karštai Dievo maldaujame per galingą Jo Motinos tarpininkavimą.

32. Prie maldų visų ligonių, nuolankių ir visų Liurdo maldininkų, lai būna pridėta malda Marijai, kad Ji savo motinišką žvilgsnį pakreiptų ir į tuos, kurie dar klaidžioja už tikros avidės, Bažnyčios ribų, jog ir jie visi sugrįžtų vienybėn. Lai Marija pažvelgia į tuos, kurie ieško ir trokšta teisybės, ir tegul Ji priveda juos prie gyvenimo vandenų šaltinio.

Tegul Ji meta savo žvilgsnį į plačiuosius kontinentus ir į žmonių apgyventus plotus, kur, deja, Kristus dar tiek mažai žinomas, tiek mažai mylimas; lai Ji išmeldžia Bažnyčiai džiaugsmo ir laisvės, kad Bažnyčia, visuomet jauna, šventa ir apaštališka, galėtų visur išpildyti žmonijos viltis.

Marijos kvietimas

33. "Prašau ateiti..." apsiरेiškusioji Pana pasakė Bernadetai. Šį kuklų ir atsargų kvietimą, kuris taikomas širdžiai, kuris nieko neverčia ir kuris taip švelniai prašo laisvo ir duosnaus atsakymo, ji, Dievo Motina, vėl siūlo savo vaikams Prancūzijoje ir visame pasaulyje. Krikščionys gi nepasilikis kurti šiam maldavimui; jie artinsis prie Marijos.

Ir baigdami šį laišką, kaip tik jiems, sykiu su Bernardu, norime pasakyti: "Pavojuose, sunkenybėse ir abejonėse, prisimink Mariją, šaukis Jos pagalbos... Sek Ją be svyravimo; šaukis Jos su viltimi; prisimink Ją su pasitikėjimu; Jai padedant, nenukrypsi, Josios apsaugoj, tu nebijosi; Jai lydint, nenuvargsi; su Jos pagalba, tu ištersi".

Mes tvirtai tikime, brangūs sūnūs ir mieli broliai, jog Marija išklausys mūsų ir jūsų maldų. Mes prašom šių malonių šioje Marijos Apsilankymo

šventėje, kurioje labai prideramai pagerbiam tą, kuri prieš šimtą metų ap-lankė Prancūzijos žemę... Ir kviesdami jus sykiu su Nekalta Pana Dievui giedoti savo dėkingumo Magnificat, mes meldžiam gausių malonių jums ir jūsų tikintiesiems, pačiai Liurdo šventovei ir jos maldininkams, visiems, kuriems pavesta rūpintis šios šimto metų sukakties iškilmėmis. Mes iš visos širdies ir nuolatine bei tėviška meile suteikiame jums apaštališką palaiminimą.

Popiežius Pijus XII

KŪNO PRISIKĖLIMAS

Žmogaus kūnas pagal gyvybės reiškinių mokslą ir Dievo valią turi mirti. Bet tas mūsų mirtingasis kūnas yra sutapęs su savo nemirtingąja siela. Ta siela atskirta nuo kūno randasi nenormaliame stovyje. Čia ji nuolat siekia savo naturalinės pilnybės. Antra, nežiūrėję, kad mirtis yra kasdieninis reiškinys, vis tik žmogus neapsiprato ir nesusigyveno su mirtimi. Jis jaučia kažkokį prieštaravimą.

Kaip ten bebūtų, gerai ar blogai, dalykas yra tame, kad siela nėra viena, bet su kūnu. Tad ir teisingumas reikalauja, jog ir kūnas turi dalyvauti premijoje ar bausmėje. Nors šios kelios mintys dar neįrodo kūno prisikėlimo, tačiau jos atveria kelią į Apreiškimą.

Šv. Raštas aiškiai sako, kad žmogus buvo sutvertas nemirtingas. Mirtis atėjo tik po pirmųjų tėvų nupuolimo kaip bausmė už nuodėmę. Bet garbingasis kūno nemirtingumas pasiliko ant visados, Dievas jos nepanaikino.

Izraelio tautai kūno prisikėlimas buvo tikėjimo tiesa. Jobo knygoje skaitome: "Ir vėl būsiu apvilktas savo oda ir savo kūne aš matysiu savo Dievą." Naujame Testamente Jėzus dažnai primena kūno prisikėlimą. Mortai, verkiančiai savo mirusio brolio, Kristus sura-

minančiai pasakė: "Tavo brolis prisikels". Morta jam atsakė: "Žinau, kad prisikels paskutinėje dienoje".

Šv. Povilo pamoksluose kūno prisikėlimas yra vienas iš pagrindinių argumentų. Tiesiog sugretina su Kristaus prisikėlimu. Rašydamas Korinto gyventojams jis sako: "Kaip per žmogų atėjo mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų atsikėlimas. Ir kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti. Bet gal kas pasakys: kaip mirusieji keliasi? arba kokiam kūne jie ateis? Sėjamas gendąs kūnas, kelsis negendąs. Sėjamas negarbėjęs, kelsis garbėjęs. Sėjamas silpnybėjęs, kelsis galybėjęs. Sėjamas gyvulinis kūnas, kelsis dvasinis kūnas".

Panašiai kalba ir šventieji Bažnyčios Tėvai, kaip šv. Klemensas, šv. Justinas ir kt. Pastebėjime kokią didelę pagarbą rodė pirmieji krikščionys laidodami mirusius. Juos paguldavo tartum miegui pridėdami užrašą: "Ilsėkis ramybėje". Užtat Bažnyčia draudžia kūno sudeginimą, nes tai yra pagarbos trūkumas.

Štai kodėl Bažnyčia taip gerbia ir rūpinasi mirusiųjų kūnais, teikdama gražiausį patarnavimą maldomis ir palaidėjimu į laikinąją poilsio vietą Kryžiaus pavėsyje.

B. Mikalauskas

PENKTADIENIS po Dievo Kūno šventės ir visas birželio mėnuo yra skirtas švč. Jėzaus Širdies garbei. Prieš du metus suėjo 100 metų, kai ši šventė buvo paskelbta visai katalikų Bažnyčiai. Tam įvykiui — tos didžiosios Dangaus Meilės apsireiškimui — paminėti šv. Tėvas Pijus XII 1956 m. gegužės 15 d. išleido encikliką, tai yra raštą viso pasaulio vyskupams, kuris prasideda šv. Rašto žodžiais: “Haurietis aquas in gaudio — Semsitės su džiaugsmu vandens”, kur nurodo to garbinimo prasmę, jo reikšmę žmonijai ir reikalingumą dar labiau pasiaukoti šv. Jėzaus Širdžiai.

Pasidalinkime trumpai tomis mintimis, kurias Kristaus Vietininkas skelbia pasaulio tikintiesiems, visos žmonijos gerovei ir laimei.

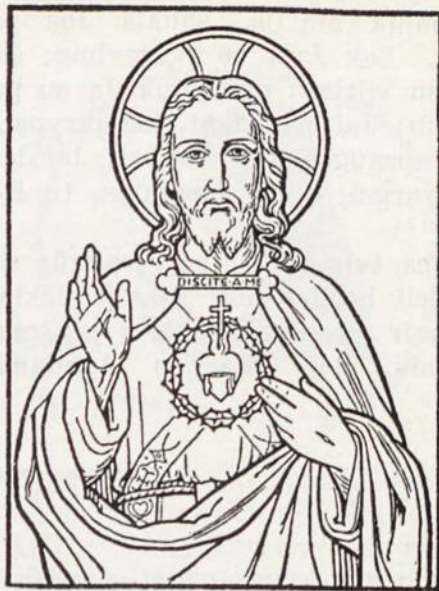
Meilės žmogui įrodymas

Jėzaus Kristaus gyvenimas šioje žemėje buvo ne kas kita, kaip gailėstinios Jo meilės ryškus įrodymas. Nuo įsikūnijimo iki mirties ant kryžiaus Jėzaus Širdis degė meile žmonėms. Didžiausias Jo meilės įrodymas — kryžiaus auka. “Niekas neturi didesnės meilės, kaip ta, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius” (Jn. 15, 13). Taip pat Bažnyčia ir visi sakramentai yra Jėzaus Širdies dovanos. Ypač dieviškoji meilė yra Jėzaus Širdies brangiausioji dovana, kuri įkvėpė apaštalams ir kankiniams karžygiškos stiprybės skelbti evangelijos tiesą ir kraują išliejant, ją patvirtinti.

Užtat šv. Tėvas ragina viso pasaulio vyskupus rūpintis išplėsti švč. Jėzaus Širdies garbinimą, iš kurio laukiama gausių vaisių taip pat ir mūsų laikams.

Krikščioniško gyvenimo pilnuma

Jėzaus Širdies garbinimas nėra tai paprasta išorinė maldingumo pratyba,

bet viso krikščioniško gyvenimo pilnuma. Šis pamaldumas, ypač paskutinais dešimtmečiais, atnešė jau gausių ir džiuginančių vaisių, būtent: daug grįžusių į krikščionišką religijos praktiką, daugelio sielų tikėjimo sustiprėjimas, artima vienybė su Išganytoju.

Tačiau “nežiūrint šių gausių vaisių, kovojanti Bažnyčia, o ypač žmonija dar nėra pasiekusi tos moralės aukštumos, kurios pageidauja Jėzus Kristus... Nemaža yra Bažnyčios vaikų, kurie daugybe savo dėmių ir raukšlių subiaurina Bažnyčios veidą... ne visi tikintieji spindi savo papročių skaistumu... ne visi nusidėjėliai grįžo į savo tėvišką namą... ne visi netikintieji tapo Kristaus mistinio Kūno nariais”, kalba šv. Tėvas. Ir toliau tęsia: “Jei iš vienos pusės mums daug skausmo sudarė drungnumas gerųjų, suvedziotojų klaidingų amžiaus viliojimų, kurie atšaldo ir galutinai užgesina dievišką meilę jų širdyse, iš kitos pusės dar labiau nuliūdino, matant pastangas netikinčiųjų, kurie, tartum pragariško priešo pažadinti, su nenumaldoma neapykanta dega prieš Dievą, Bažnyčią, o ypač prieš tą, kuris

šioje žemėje pavaduoja dievišką Atpirkėją, Jo meilę žmonėms atstovauja. Ši neapykanta prieš Dievą ir Jo atstovus yra labai apgailėtinas nusikaltimas, kuris sutepa žmogų, sutvertą pagal Dievo paveikslą ir panašumą ir skirtą danguje amžina laime džiaugtis.

Deja, skaičius tų, kurie vadina save Dievo priešais, didėja, teoretiško ir praktiško materializmo principai vis plačiau skleidžiami, nepažabota geidulių laisvė aukštinama; ar nuostabu, kad daugelyje atšaldo meilę, kuri yra krikščioniškos religijos aukščiausias įstatymas, kurs gi yra tobulo ir tikro teisingumo pagrindas ir taikos bei tikrų džiaugsmų ypatingas šaltinis?"

Jėzaus širdis — žmonijos išgelbėjimas

"Akivaizdoje tokių blogybių, kurios labiau negu praeityje", kalba toliau Šv. Tėvas, "taip aštriai sukrečia atskirus žmones, šeimas, tautas ir visą pasaulį, kur jieškosime vaistų? Ar galima rasti geresnė maldingumo forma, kuri už Švč. Jėzaus širdies garbinimą būtų kilnesnė, kuri tinkamiau atsakytų katalikų tikėjimui, kuri labiau Bažnyčios ir žmonijos reikalus patenkintų? Kas yra sėkmingiau už Kristaus meilę, — kurią pamaldumas į Jėzaus širdį didina ir plečia, — tikinčiuosius palenkti evangelijos įstatymui, be kurio negali būti tikros taikos?"

Šv. Tėvas enciklikoje primena Leono XIII žodžius, kuriais jis kreipėsi į pasaulį 1900 metais: "Štai, šiandien kitas prieš jūsų akis labai guodžiantis ir dieviškas ženklas: Švč. Jėzaus širdis... spindinčia šviesa prasiveržianti iš liepsnų. Joje sudėtinios visos viltys, iš jos prašytinas ir lauktinas visos žmonijos išsigelbėjimas." Šv. Tėvas todėl nuoširdžiai pageidauja, kad visi krikščionys, kurie nori Kristaus karalystę išplėsti pasaulyje, įvertintų šį pamaldumą, kaip vienybės, išganymo ir taikos vėliavą bei šaltinį. Šis pamaldumas nepaniekina kitų maldingumo formų, kuriomis reiškiamas Atpirkėjui garbė, bet jis ypatingai sužadins didesnę meilę kryžiui ir Švč.

Sakramentui, kuris yra Jo didžiausios meilės veiksmas.

Dieviškos meilės mokykla

Prieš Dievo ir Bažnyčios priešų pinks, taip pat sužadinti žmonėse Dievo ir artimo meilę yra geriausia dieviškos meilės mokykla — pamaldumas į Švč. Širdį. Ta dieviškoji meilė yra pagrindas, ant kurio statoma atskirų žmonių sąžinėse, šeimose ir tautose Dievo karalystė. Jau apie tai Leonas XIII yra pasakęs: "Jėzaus Kristaus karalystė semia jėgą ir grožį iš dieviškos meilės:

šventai ir tvarkingai yra jos pamatas ir atrama. Iš čia plaukia šios normos: sąžiningai atlikti savo pareigas, nesielti neteisingai su bet kuo, žemiškas gėrybes mažiau vertinti už dieviškas, Dievo meilę aukščiau visų daiktų statyti".

Kad šis pamaldumas duotų gausių vaisių krikščionims ir visai žmonijai, reikia jį jungti su pamaldumu į Nekalčiausią Marijos širdį. Kaip Dievas norėjo, kad Švč. Mergelė Marija ankštai dalyvautų su Kristumi atpirkimo darbe, taip tikintieji, kurie iš Kristaus per Mariją gavo dievišką gyvenimą, pareikštų ir Marijos Nekalčiausiai širdžiai savo pamaldumą, meilę, dėkingumą ir atsiteisimą.

Šv. Tėvas meldžia Dievą ir trokšta, kad šis pamaldumas prisidėtų išplėsti visame pasaulyje Kristaus karalystę, kuri yra "tiesos ir gyvybės karalystė, šventumo ir malonės karalystė, teisybės, meilės ir taikos karalystė" (Iš Jėzaus širdies prefacijos). Ir mes kartu su Šv. Tėvu, aukodamiesi Švč. Jėzaus širdžiai, turime prisidėti prie Kristaus karalystės plėtimo žemėje.

SIELOS POLĖKIS Į DIEVĄ

Malda sielai tai kas kūnui kvėpavimas. Visa žmonija jautė maldos reikalingumą; visos religijos davė formą šiam nesulaikomam širdies reikalavimui. Bet katalikų maldos savybė yra dangiška. Tai sūnaus kreipimasis į Tėvą dieviškoje tėviškumo dvasioje: Tėve mūsų kurs esi danguje. Taip prasideda paties Kristaus mums duota malda.

Kada šis įsijautimas perima žmogaus gyvenimą kasdieninių pareigų atlikime, tada kiekvienas veiksmas tampa aukuru ir malda. Pats Išganytojas

mokino sakydamas: viską darykite Dievo garbei.

Kad malda atsiektų tikslą, reikia, kad ji būtų prideramai atlikta. "Jūs prašote ir negaunate todėl kad blogai prašote" — sako Apaštalas šv. Jokūbas. Pirmiausia yra reikalinga būti Dievo malonėje. Kuo būsime skaistesni, tuo greičiau būsime išklaudyti.

Ar nusidėjėlis yra atleistas nuo maldos? Ne. Jis turi daugiau už kitus melstis, kad atgavus Dievo malonę. Per maldą jis ras atsivertimą, patį Dievą, kuris jį paruoš taip svarbiam žingsniui. Be to, prie maldos reikia pridėti nusižeminimą ir pasitikėjimą. Tas nuoširdus pasitikėjimas ir nepalaužiamas tikėjimas į

Dievo gerumą ir gailingumą darys stebuklus, ir gausime ko prašome.

Pasitikėjimas yra nepamainoma maldos savybė. Meldžiantis reikia tikėti ir tikint reikia melstis. Tik sveikas žmogus maitinasi ir maitinasi, kad būtų sveikas. "Aš tikiu, sakė šimtininkas, bet tuojau pridėjo: — Viešpatie, sustiprink mano silpną tikėjimą." Tas reiškia, kad tik tvirtas tikėjimas daro mūsų maldą sėkmingą, išprašančią malonių.

Turime melstis širdimi ir susikaupime. Kaip gi Viešpats išklausk mus, jei mes patys nežinome ką kalbame, ką Dievui sakome. Tai kas ne iš širdies Dievo akyse neturi reikšmės. Tai prarastas laikas ir savęs apgaudinėjimas. Tai sugedusių vaisių davimas Dievui, kas reiškia apsileidimą ir įžeidimą. Grynai išorinė ir mechaninė malda stokoja nuoširdumo, tartum kūnas be sielos, tai tik šalta, be gyvybės, statula, kuri Dievui nedaro jokios garbės.

Kada turime melstis? Visada. Melskimės kaip galima dažniau, ypač pagundose; melskimės pavojuose, melskimės pasisėkimuose ir nepasisėkimuose, melskimės ligoje.

Negalima suprasti gyvenimo pradendant dieną be maldos. Į ką gi panašus toks gyvenimas? Vargas tokiam žmogui! Tai moralinio gyvenimo galas, sie-

LAIVAS, artimui užsakytas, nes jam dvasinio mokslo, paguodos ir įkvėpimo 52 kartus metų bėgyje. Metams kainuoja tik \$3.00.

LAIVAS
4545 West 63 Street
Chicago 29, Ill.

los troškimų užmušimas. Jei nebebūtų bažnyčiose pamaldų, jei nebesimatytų kryžiaus ženklų, pasaulis subyrėtų.

Malda, ir tik malda, yra žmonijos palaikytojas.

B. Mikalauskas

Klausimai ir atsakymai

KL. Jei žmogus išpažįsta sunkias nuodėmes ar grįžta prieš nusikaltimus padarytų gerų darbų nuopelnai?

A. T. Chicago, Ill.

At. Taip, grįžta. Dievas yra toks geras, kad atsimena visa, ką žmogus gero padarė, jei tik jis Aukščiausiąjį pripažįsta savo Viešpačiu ir Jam leidžia sugrįžti į sielą.

.. KL. Aš pastebėjau, kad Jėzus Kančios paveiksluose vienur rodo abudu laurus prikaltus prie kryžiaus, o kitur vaizduoja juodu pririštus. Kaip turi būti?

J. J. Pittsburgh, Pa.

At. Padavimas sako, kad abu lauru, kurie kentėjo sykiu su Jėzumi ant Kalvarijos kalno, buvo prikalti prie kryžiaus, nes kai šv. Elena rado visus tris kryžius, visuose trijuose buvo vinių ženklai.

KL. Koks amžius Bažnyčios reikalaujamas šventimams?

AT. Mažesniems šventimams paprastai reikalaujama 17 — 18 metų, t. y., tokio amžiaus, kada jau galimos teologinės studijos. Subdiakonui reikalinga turėti 21, diakonui 22, kunigo šventimui 24 ir vyskupo 30 metų.

KL. Esu girdėjęs, kad yra kliūčių, ardančių moterystę. Prašyčiau jas išvardinti ir išaiškinti.

AT. Moterystę ardančios kliūtys yra šios: amžius, negalia, moterystės ryšys, kulto skirtumas, didesnieji šventimai, iškilmingi vienuoliniai įžadai, moters pagrobimas, nusikaltimas, kūno giminytė, gentystė, viešas padorumas, dvasinė giminytė ir kaikada teisinė giminytė.

1) **Amžiaus kliūtis:** vyras negali vesti, neturėdamas pilnai 16 metų, o mergina tekėti, nebaigusi 14 metų amžiaus. Tai grynai Bažnyčios teisių kliūtis. Bažnyčia draudžia per daug jauniems tuoktis, nes jie santuokiniam gyvenimui dar nėra pribrendę.

KL. Ar civilinė santuoka krikščionių, bet nekatalikų tikra?

AT. Krikščionių, bet nekatalikų civilinė santuoka yra tikra moterystė vien tuomet, kai joje prisitaikoma prie Dievo, prigimties ir Bažnyčios įstatymų reikalavimų.

Krikščionims, nors ir nekatalikams, privalomi ne tik prigimties ir Dievo, bet taip pat ir Bažnyčios įstatymai, nebent Bažnyčia nuo kaikurių nuostatų juos atelįstų. Juos todėl saisto ne vien prigimties ar Dievo įstatymų, bet ir bažnytinių leistų. Juos todėl saisto ne vien prigimties moterystės formos jie atleidžiami. Todėl jei tik jie siekia sudaryti ne kokią iškreiptą, bet tikrą moterystę, t. y., tokią, kokia ji yra savo esme, su visomis jos būtinomis savybėmis, tikslais ir pareigomis, jų moterystė yra tikra, nors ji sudaroma tik paprastu sutuoktinių sutikimu kad ir civilinėje įstaigoje.

Nekatalikais čia laikomi tie visi, kurie niekuomet Katalikų Bažnyčiai nėra priklausę, vadinasi, nebuvo nei pakrikštyti joje, nei šiaip į ją perėję. Išstojimas iš Kat. Bažnyčios, arba savo tikėjimo atmetimas, nuo bažnytinių teisių nuostatų neatpalaiduoja.

Katalikams civilinė santuoka nėra tikra moterystė. Jų civilinė santuoka tai tikras moterystės išniekinimas, priešingas ne tik jos garbei, bet taip pat žalingas tiek jiems patiems, tiek jų šeimai, tiek visuomenei.

▼ Šalčiausia ligi šiol vieta užregistruota Sibire, netoli Veršojansko. Žiemą temperatūra nukrinta iki 73 laipsnių Celsijaus arba ligi 99 laipsnių Farenheito žemiau nulio.

▼ Vidutiniškai amerikietė moteris eina apie 70,000 mylių per savo visą gyvenimą. Apie tai praneša tautinis batų dė-

B. Mikalauskas

žinios iš katalikiškojo pasaulio

● **Kardinolas Samuel Stritch**, kuris mirė gegužės 26 d. Romoje, buvo parvežtas į Chicagą ir birželio 3 d. iškilmingai palaidotas Mount Carmel kapinėse, Hillside, kur kriptoje ilsisi kiti šios diecezijos arkivyskupai ir kur jau yra palaidota nupiauta kardinolo ranka. Kardinolui Stritch mirus, arkivyskupijos vadovybei užuojautas pareiškė Popležius Pijus XII, prezidentas D. Eisenhoweris su žmona, viceprezidentas R. Nixon ir daugelis kitų žymių žmonių, pamindėdami, kad Chicaga ir visos Amerikos Jungtinės Valstybės yra nu stojusios vieno iš didžiausių žmonių. Užuojautas pareiškė net ir kitų religijų atstovai.

● **Kard. Stritch nepaliko jokio turto.** Dienraštis "Chicago Daily News" primena kardinolo Stritch posakį: "Jei jūsų kišeniuje yra du centai, tai vienas iš jų priklauso vargšams". Anot to dienraščio pats kardinolas ėjęs dar toliau: savo visus centus skyręs labdarai. Kardinolo artimieji tvirtina, kad jis mirdamas nepalikęs jokio asmeninio turto, nors per jo rankas pereidavę milijonai. Viešame gyvenime išlaikydamas kardinolui deramą iškilmingumą, privačiai jis gyveno kukliai. Turėjo nedidelę savo čekių sąskaitą, kuri būdavo dažnai net perimama labdaros reikalams. Kai Stritch buvo pakeltas kardinolu, Chicago arkidiecezijos dvasiškija jam padovanojo pusantro milijono dolerių. Kasmet būdavo kardinolo garbei pietūs, kur dalyviai sumokėdavo po 250 dol. Paskutiniaisiais metais buvo tuo būdu surinkta 271.000 dol. Tačiau visas tas sumas kardinolas sunaudojo varguomenės gelbėjimui Chicagoje ir užjūriuose. Tos lėšos buvo naudojamos finansuoti Loyolos universiteto Stritch medicinos mokyklai ir Lewis ligoninės motinų veiki-

mui. Tai buvo tikro krikščioniško gyvenimo ir didelės artimo meilės pavyzdys.

● **Prel. George Casey**, ligšiolinis arkivyskupijos generalvikaras, yra išrinktas arkivyskupijos valdytoju, vietoj mirusio kard. Stritch.

● **Joseph Meegan**, Back of the Yards sąjūdžio vadovas, savo apylinkės kongrese pasidžiaugė, kad, bendradarbiaujant su parapijomis, mokyklomis ir motinų klubais, toje apylinkėje pavyko apvalyti kioskus nuo spausdinto šlamšto. Kioskų savininkai pasižadėjo nepardavinėti daugiau nepadorių leidinių. Juose dabar yra plakatai su įrašu: "Mes neparduodame nepadorios literatūros".

● **Kyoto mieste**, Japonijoje, amerikietis misijonierius tėvas J. Murrett, priklausęs Maryknoll misijonieriams, pastatė bendrąbutį neturtingiems studentams, kur galės apsigyventi 40 jaunuolių.

● **Ceylono salos katalikus** aplankė Šv. Sosto delegatas arkiv. Knox, kuris buvo iškilmingai sutiktas ne tik Bažnyčios, bet ir valdžios atstovų. Ceylono katalikai pareiškė ištikimybę Šv. Sostui.

● **Nauja bažnyčia Japonijoje.** Nauja katalikų bažnyčia pastatyta Japonijos Kyushu saloj. Prieš pradėdant persekiojimus, 300 metų atgal, toje vietoje buvo 25,000 katalikų, gi dabar bėra tik 250. Žinios iš Liet. pasaulio

● **Apdovanotas už darbus.** Kun. Daniel Linehan, SJ, Fordhamo universiteto buvo pagerbtas medaliu už pasižymėjimus tyrinėjant pietų ašigalį. Tėvas Linehan, pasižymėjęs tyrinėtojas, yra geophysikos departamento Bostono kolegijoje vedėjas ir prieš tris mėnesius sugrįžo su JAV laivyno mokslininkais iš ekspedicijos, kuri tyrinėjo ašigalį.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kun. Stanislovas Škutans, MIC**, Marijonų Kongregacijos vyriausias vadovas, yra atvykęs į J. A. Valstybes savo vienuolijos kanoniškai vizitacijai. Jis apžiūrės visus Marijonų namus, esančius šiame krašte, patikrins dirbamus darbus ir nustatys gaires naujiems užsiėmimams ir darbams. Tokia vizitacija daroma kas penki metai. Šiuo metu Marijonų generolas vizituoja Marianapolį, vėliau aplankys kitus šv. Kazimiero ir šv. Stanislovo provincijų namus. Į Chicagoją žada atvykti apie liepos vidurį. Baigęs darbą J. A. Valstybėse, generolas vyks į Argentiną apžiūrėti šv. Kazimiero provincijai priklausančius du misijų namus ir ten dirbamus darbus.

• **J. E. vysk. Vincentas Padolskis** yra atvykęs iš Romos, kur yra šv. Kazimiero kolegijos rektorium, į J. A. Valstybes. Ekscelencija šiuo metu yra rytinėse valstybėse. Už mėnesio žada atvykti taip pat ir į Chicagoją. Tikimasi, kad čia Ekscelenciją daugelis galės pamatyti didesniuose lietuvių susibūrimuose.

• **Dr. Jonas Juozevičius ir dr. Jonas Reinys**, lietuviai gydytojai, vadovauja Chicagos Alkoholikų Gydyimo Centru. Dr. Juozevičius čia yra medicinos direktorius, o dr. Reinys dirba, kaip reziduojąs gydytojas. Abu jie yra baigę Vytauto Didžiojo universitetą Kaune. Dr. Reinys pirmojo bolševikmečio metu buvo bolševikų kalinamas ir sunkiai kankinamas, tik prasidėjęs vokiečių — rusų karas jį išgelbėjo iš kalėjimo. Dr. Aldona Stulginskaitė Juozevičienė, buvusio prezidento A. Stulginskio duktė ir dr. Juozevičiaus žmona, dirba prie kraujo banko Mt. Zion ligoninėje.

• **Marijos Aukšt. mokykloje Sidab-**

rinio Riterio garbę, skiriamą dienraščio "Chicago Daily News", gavo Aleksandra Styles, Sharryn Donn, Klementina Marčilionytė, Arlene Brooks, Judy Miller, Joyce Malleck, Mary J. Kovacs, Sylvia Kletz ir Karolė Churaitė.

• **Tomas S. Janulis** yra direktorius District Savings and Loan Assn. banko, 3430 So. Halsted St. Apie jį Chicagos dienrašty "Daily Tribune" buvo straipsnis, pailiustruotas nuotraukomis. Pažymėta, kad T. S. Janulis dienomis yra keltininkas Insurance Exchange pastate, o po pietų ir šeštadieniais yra įstaiigos vedėjas ir jau šią įmonę pakėlė nuo 250.000 ligi 16 milijonų dolerių vertės. Keltininku Janulis pradėjo dirbti prieš 40 metų.

• **\$20,000 lietuviams.** Chicagos laikraštis "The New World" įsidėjo straipsnį, kuriame aprašoma, jog iš JAV vyskupų fondo lietuvių šelpimui per Balfą naujai duota \$20,000. Taipgi įdėta nuotrauka Baltimorės arkivyskupo Fr. P. Keough, įteikiančio kan. J. Končiui \$20,000 čekį.

• **Marianapolyje** rengiamos Marijos šventės komitetas posėdžiavo sausio 17 ir suplanavo šios šventės iškilnių tvarką. Komitetui pirmininkauja prel. Pr. Juras.

• **Laisvinimo darbe.** Vyriausiojo Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto leidžiamo laisvosios Eltos biuletenio vokiečių kalba paskutiniame numeryje šalia žinių apie padėtį okupuotoje Lietuvoje ir apie lietuvių veiklą laisvajame pasaulyje, plačiau rašoma apie Pavergtųjų Europos Tautų organizacijos pastangas kelti sovietų jėga okupuotų Europos kraštų laisvinimo bylą Jungtinėse Tautose ir kitose tarptautinėse organizacijose.

AR EISI JO KELIU?

JO kelias! Tai ne lengviausias kelias. Tai ilgas, siauras, vingiuotas kelias, pilnas visokių kliūčių, bet tuo keliu ėjo pats Kristus. Tai "Dangaus Vieškelis", tikriausias kelias amžinybėn.

Nuo Kristaus laikų nesuskaitoma daugybė pasišventusių jaunikaičių eina tuo keliu.

Žymūs vyrai kaip Augustinas, Bernardas, Benediktas, Pranciškus Asyžietis, Domininkas, Tomas Akvinitis ir kilnūs Lietuvos žemės sūnūs Kazimieras, Arkivyskupas Jurgis ir kiti pasirinko sau tą kelią. Jie ėjo Kristaus pėdomis.

AR EISI SAVO KELIU?

O gal tau geriau patinka sėdėti obelaitės pavėsy ir svajoti apie negalimus dalykus. Gal tau geriau patinka dabartinis tavo gyvenimas, lengvesnis kelias, neapsunkintas gerais darbais, be noro kitiems padėti, be rūpesčio apie savo sielos likimą.

Labai lengva eiti tuo keliu ir visiškai nesirūpinti kilnesniais dalykais, Dievo reikalais, misijomis, įvairiais darbais Viešpaties vynuogyne.

Pagalvok apie JO kelią. Tuo keliu eina daugelis pasišventusių asmenų, vienuolių. Jei tau patiktų toks gyvenimas, jei turi gryną norą Dievui tarnauti, jei myli Kristų, esi sveikas ir doras jaunikaitis, kreipkis į Tėvus Marijonus.

Smulkesnei informacijai rašykite:

E GO SUM
PANIS VIVUS

MASTER OF NOVICES

MARIAN HILLS SEMINARY
CLARENDON HILLS, ILL.